

Even afrekenen graag!

Meneer is al op leeftijd en meneer is dementerend. Soms zijn dat niet de makkelijkste patiënten, maar deze patiënt is een plezier om te verzorgen.

Het eten smaakt hem allemaal even goed en de warme maaltijd wordt gewaardeerd, dat blijkt wel.

Als ik zit te eten, samen met de verpleegkundigen, komt meneer bij de balie. Hij heeft het bonnetje bij zich dat op het dienblad bij zijn warme maaltijd heeft gelegen. Op dat bonnetje staat zijn naam, kamernummer, dieet en menu. Het lijkt wel een bonnetje uit de horeca...

Meneer wil even afrekenen bij de balie! De verpleegkundige doet haar best om meneer duidelijk te maken dat dat niet hoeft, maar dat lijkt niet echt te lukken. Als ik de verpleegkundige kom helpen pak ik het iets anders aan. Ik laat meneer zien dat het inderdaad zijn bonnetje is. Zijn naam staat er immers op en zijn eten! 'Heeft het lekker gesmaakt?', vraag ik nog. 'Jazeker', is het antwoord. Maar als ik meneer laat zien dat het bonnetje helemaal klopt, maar dat er geen bedrag op staat en hij dus ook niet hoeft te betalen, is hij helemaal blij verrast. Hij is onder de indruk van onze service!

Meneer is doof

Meneer komt van de intensive care. Hij ligt op een één-persoons kamer en ligt daar maar wat te liggen. Hij is doof en schijnt wat te kunnen liplezen. Gelukkig hebben we ook nog een assortimentsboek met foto's, dus we komen er vast uit.

Wat kunnen patiënten je verrassen. Deze meneer ligt weken op onze afdeling en hij blijft vriendelijk en vrolijk. De communicatie is lastig. Maar als ik met een grote zwaai en glimlach binnenstap krijg ik iedere keer een uitgestoken hand, een brede lach en een 'grom'.

Dat meneer appelsap wil drinken versta ik nog, maar verder kan ik er niet veel van maken. Maar dat blijkt helemaal niet uit te maken. Ik bedenk wat, maak het voor meneer klaar, zet het neer, spreid een handdoek over hem uit, schuif de tafel aan en hij is blij. En die enkele keer dat meneer het niet lekker vindt voldoet een gebaar dat 'jammer' moet betekenen.

Hoe blijft deze man zo vriendelijk en blij in zo'n situatie. Ik weet het niet. Wat ik wel weet is dat, mocht ik zelf ooit in zo'n situatie komen, ik dit nooit zo zou kunnen. Het zet me zo nu en dan aan het denken. Ben ik zo snel ontevreden, ongeduldig enz. Het valt me nu al op dat deze woorden met 'on' beginnen. En mocht ik deze rij uitbreiden beginnen deze vast ook allemaal met 'on'.

Misschien is dat het wel. Ik moet niet beginnen bij wat ik niet kan, maar wat er nog wel over is: mensen die voor me zorgen, ik krijg eten en drinken, ze komen binnen met een vriendelijke lach en vul maar aan. En daar kan ik verder mee: voor nu bij deze dove meneer, maar ook voor later. Een levensles!

Ik lust alles!

Mevrouw ligt te slapen als ik wil vragen wat ze 's avonds wil eten. Ik vul wel vast wat in, maar vink nog niet af dat ik haar heb bezocht. Dan kan ik dat later nog even checken. Maar ook de volgende ronde ligt mevrouw in diepe rust en ook een laatste poging lukt niet. Dit wordt een gok, maar dat is niet erg want mevrouw heeft mij verteld dat ze alles lust. Altijd fijn.

's Avonds kom ik met de warme maaltijd: sucadelap met rode biet. Laten rode biet en spruitjes nu net het enige zijn dat ze niet lust! Maar gelukkig kan ik dat oplossen, ik heb nog wel wat anders.

Als ik het dienblad weer ophaal wil ze graag een ander toetje, want deze vla lust ze nu net niet. Geen probleem, ik heb ook nog wel wat anders.

De dag erna komt haar dochter bij me in de keuken. Moeder lag weer te slapen toen ik op ronde was om te vragen, maar van de buurvrouw hadden ze gehoord dat er broccoli op het menu stond en dat lust moeder niet. Geeft niks, we hebben immers ook wel sperzieboontjes. Wat jammer nu dat moeder die ook niet lust.

Waarschijnlijk kan ik deze column dagelijks aanvullen zolang mevrouw in het ziekenhuis ligt. Mijn conclusie is dat mevrouw alles lust zolang ze het zelf heeft klaarmaakt en zelf heeft gekocht.....helaas is dat in het ziekenhuis niet het geval. Maar zolang wij koelkasten en koellades vol hebben liggen met eten zit er vast wel iets tussen dat mevrouw lekker vindt. Ze lust tenslotte alles!

Ik lust alles!

Het is de eerste kamer die ik deze ochtend binnenloop om een ontbijtje te brengen, maar meneer hoeft niks. Ik probeer nog wat, een beschuitje met jam misschien? Vindt u vla misschien lekker? Wilt u dan misschien toch iets te drinken? Uiteindelijk mag ik een kopje thee neer zetten en ik krijg het gevoel dat dat vooral is om mij een plezier te doen. Een uur later staat de kop thee er nog steeds, vrijwel onaangeroerd.

De verpleegkundige komt bij me: Kan ik meneer misschien nog iets aanbieden? De diëtiste komt langs: Het zou fijn zijn als je meneer wat eiwitrijke producten aan kunt bieden. Tsja, ik wil van alles wel doen, maar als meneer niets wil kan ik hoog en laag springen maar daarmee krijgt meneer niets binnen.

En dan komt de verpleegkundige de keuken binnenlopen met de mededeling dat meneer wel een ijsje wil! Nu hebben we altijd raketijsjes in de vriezer, fijn voor als je alleen maar wat (koud) mag drinken of als er een vervelende slang in je keel zit. Maar ik zie ook nog een verwaald roomijsje liggen. Deze hebben we soms op feestdagen of als het wat langer heel mooi weer is. Dát ga ik proberen, daar zit tenminste ook nog wat meer voeding in dan zo'n raketijsje (en zou ik zelf tenminste veel lekkerder vinden).

Een schot in de roos. Het roomijsje blijkt letterlijk en figuurlijk in de smaak te vallen en gaat helemaal op. Meneer lust er nog wel één. Dat hoeft meneer ook maar één keer te zeggen en ik loop al. Maar ja, het was wel mijn laatste roomijsje!

Ik doe een poging bij de 'buren', de kraamafdeling. En ik vraag mijn collega of zij misschien nog roomijsjes heeft. Ja hoor, zij heeft er nog drie liggen. Blij loop ik met die drie ijsjes terug naar mijn afdeling. Het is de bedoeling dat meneer vandaag nog naar huis gaat en tot die tijd heb ik nog drie ijsjes in de aanbieding. Zover komt het echter niet. Meneer heeft nog een half ijsje gegeten en werd toen opgehaald door de zorgambulance. Meneer gaat zo snel mogelijk naar huis om daar, omringd door familie, te kunnen sterven.

Mijn zonnetje

Je ontkomt er niet aan: met de ene patiënt heb je wat meer dan met de andere. Met deze meneer had ik wel een klik. Hij was opgenomen voor niet iets heel ernstigs, maar het liep anders. Meneer kreeg slecht nieuws en werd verplaatst naar een één persoonskamer. Daar bracht ik meneer eten en drinken voor zover hij dat wilde, maar ook zijn echtgenote. En toen zijn al grote kinderen kwamen en de kamer helemaal vol stond, duwde ik voorzichtig een karretje met koffie- en thee kannen naar binnen. En al met al had ik het best wel druk die avond.

Toen ik 's avonds de spullen weer op kwam halen zei deze zieke man 'je bent mijn zonnetje'. En dat maakte me helemaal blij. Maar na zo'n drukke avond kom ik eigenlijk helemaal niet zo blij meer thuis. En toen ik thuis deze uitspraak vertelde zei mijn man alleen maar 'je bent nu niet mijn zonnetje'. Helemaal waar, want zo vrolijk was ik niet meer.

Misschien twee weken later sta ik na een vergadering met een collega in de gang te praten. In mijn gewone kleren en op een heel andere plek in het ziekenhuis. En uit mijn ooghoeken zie ik een vrouw binnenkomen die een rolstoel duwt met een duidelijke zieke man. Ik kijk nog eens en op hetzelfde moment herkennen we elkaar. Ze lopen langs me heen, meneer pakt mijn hand, kijkt me aan met zijn inmiddels holle ogen en zegt alleen maar 'mijn zonnetje'.

Ik krijg nog kippenvel als ik er aan terug denk.